

G(K)oeiemest

Heerlijk het is weer zover. De lente is in aantocht: je kunt haar zien, ruiken en ... voelen! Net als de bloemen en planten, ontwaakt de tuinliefhebber uit zijn winterslaap. Het begint te kriebelen en broeien. Wachten met schoffelen of harken tot het iets warmer wordt is dan ook onmogelijk voor de doorgewinterde "bodemwroeter", die net als de mol wil graven in aarde.

Dus, haasten ze zich vervolgens naar het tuincentra, of andere winkels met scherpe aanbiedingen. De voorraad meststoffen, onkruidverdelgers en ander tuinspul móét aangevuld worden. Ook bij de supermarkt in Merel's dorp, komen van heinde en verre klanten op die aanbiedingen af, hun koemest is altijd erg in trek en snel uitverkocht.

Zo ook de oude man, die zij daar vaak op maandagochtend tegenkomt. Hij wil graag wat van die koemest meenemen, maar twijfelt. De voorraad is inmiddels al behoorlijk geslonken, aan de bijna lege pallet te zien. Merel tilt met moeite twee emmers van elk tien kilo in het winkelwagentje, doet de andere boodschappen en loopt vervolgens naar de kassa om af te rekenen. Wanneer ze staat in te pakken, hoort ze de oude man paniekerig tegen de caissière zeggen dat het toch wel een beetje zwaar is. Hij heeft twee emmers naar de kassa gesleept, maar weet zich er nu geen raad meer mee: wat nu?

Zal ik hem helpen en naar huis brengen, vraagt Merel zich af en eer ze zich kan bedenken heeft ze het al uitgesproken. "Woont u ver hier vandaan?" Hij kijkt haar ongelovig aan, dat had hij nooit verwacht! En eerlijk gezegd, floepte het er ook zo maar uit! Als ze het niet had gevraagd, zou ze de hele dag met een vervelend gevoel rondlopen, dat gaf de doorslag. Hij vertelde niet ver hier vandaan te wonen en lopende was gekomen, auto rijden durfde hij niet meer. Dat leek Merel ook niet verstandig, hij stond erg onvast op zijn benen.

"Kom zet de emmers ook maar in mijn winkelwagentje, dan breng ik u even naar huis", zei ze vriendelijk.

Hij was duidelijk opgelucht want lopen zou echt niet gaan, dankbaar keek hij haar aan. "Als u dat voor me zou willen doen".

Nadat alles in de kleine Suzuki Alto was geladen gingen ze op weg. Hij zat met zijn knieën haast tegen het dashboard en moest een beetje voorover buigen anders kwam hij met zijn hoed tegen de hemel. De man paste om meer dan deze redenen totaal niet in de kleine auto, door Merel 007 genoemd.

Binnen vijf minuten stonden ze voor zijn deur en ja, nu begreep ze waarom hij zo misplaatst overkwam in haar Alto. Ze stonden voor Merel's droomhuis, de mooiste villa uit de hele omgeving. Het huis waar ze als kind belletje had getrokken en eens stiekem uit nieuwsgierigheid omheen geslopen was. Ze wist dat die bewoner, deze man dus, altijd in een slee van een wagen reed. Zijn gezicht kon ze zich eerst niet meer voor de geest halen, nu begon het haar langzaam te dagen.

Merel hielp hem de emmers uit haar auto te laden, daarna bedankte hij haar uitgebreid. Het voelde voor haar haast gênant. Het zou toch normaal moeten zijn dat je mensen helpt, zonder er iets voor terug te verlangen. Fijn dat ze de man dit plezier had kunnen doen, dat voelde goed toen ze naar huis reed.

Die meststof had, terwijl de deksel er nog op zat, al goed werk gedaan. Het kon haast niet anders, dan dat de planten in hun tuinen, er straks krachtig gezond en hééééél weelderig uit zouden zien.

*Een weldaad voor de tuin
en soms nog meer dan dat
Ook zeer wel voor de geest
zo'n emmer koeie-flat*

*Laat stralen elk plantsoen
geeft planten goede kracht
Het serum voor de bloem
die bloeit in volle pracht*

*Een beetje meststof zijn
voor mensen om ons heen
Wat liefde en geduld
houdt ieder op de been*

Verhalen als geschenk!

G(K)oeiemest komt uit de korte verhalenbundel *Heel even*.
Via www.margotheil.nl kunt u zien hoe ik dit en enkele andere korte
verhalen persoonlijk voordraag.

Margot Heil

